

Lov og Evangelium

Nr. 6

JULI/AUGUST 2010

46. årgang

– Kor skal du?

Av Dag Rune Lid

Eg hadde sett meg godt til rette i flysetet. Eg skulle til Kristiansand denne dagen. Plutseleg kjem det ei flytilsett som trengjer seg bakover mellom seta og stansar rett framfor meg, ser meg inn i augo og seier: – Kor

skal du? – Til Kristiansand, seier eg. – Då er du på feil fly, dette flyet går til Kristiansund, seier ho.

Eg skal ikkje gå inn på kva årsaka var til det som her skjedde, men dette har talt til meg i etterkant. Som men-

Carl Block: «Kristus lader bornene komme til seg»

«Jesus sier:
Jeg er veien
og sannheten
og livet. Ingen
kommer til
Faderen uten
ved meg.»

Joh 14:6

Bladet Lov og Evangelium

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet:
Red.nemnda ved form. Ingar Gangås

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rolfnes, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 – Mobil 412 45 598
E-post: magne.ekanger@bluezone.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenienske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytre misjonsarbeid i Moldova.

Formann: Dag Rune Lid, Furuflaten 30
5600 Norheimsund. Tlf. 56 55 26 72
E-post: drlid@online.no

Sekretær: Ingar Gangås,
Furustua, 7690 Mosvik
Tlf. 74 06 46 50 – Mobil 901 51 234
E-post: ingang@c2i.net

Kasserer: Sara Heian, Fossnes-
veien 13A, 3160 Stokke.
Mobil 938 49 087 – E-post: sara@heian.se
Bankgiro: 3000 22 26193
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesvn. 13B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
Bankgiro: 3000 16 68516
E-post: bibelskolen@nll.no
Rektor: Per Bergene Holm
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96

INTERNETT: www.nll.no

Redaksjonelt

*Du kjem ikkje utanom Jesus,
om du inn til livet vil gå.
Får han ikkje synet deg gjeva,
Guds rike du ikkje kan sjå.*

Denne strofen av Trygve Bjerkrheim får stå som «fellesnevner» over innholdet i bladet denne gangen.

Det er nødvendig å være på rett veg dersom du skal nå himmelen, minner Dag Rune Lid om på side 1. Fortsettelsesserien om Johannes Brandtzæg, side 5, viser hvor nødvendig det er å la Herren bestemme kursen!

Om «ondskapens åndehær» vil ta motet fra oss, så la oss vende våre øyne mot Herren! (Landsstyrets årsmelding, side 11). Ta kampen opp mot synden og la deg ikke lokke bort fra «nådens festning»! skriver Ragnar Opstad på side 13, og Per Bergene Holm fortsetter i årsmeldingen fra bibelskolen på side 18: «Det største problemet er ikke å nå ut med Ordet, men om det får nå inn til hjertene».

Bare når *hjertet* har fått synet på Jesus, blir det om å gjøre å nå himmelen!
I.G.

neske er me på reis mellom fødsel og grav, på veg mot ein evig himmel eller ei evig fortaping. Om du hadde stansa eit menneske på gata, og spurd kor målet for deira reise var, himmel eller

fortaping – då trur eg dei aller fleste menneske hadde svara; himmelen.

Få vert frelste

Når ein er i gravferder, vert det ofte talt som om at vedkomande er komen til himmelen, om ho eller han aldri har vitna verken i liv eller tale om at dei hadde tenkt seg dit. Det verkar å vere innlysande for mange at ein hamnar der, trass i at Bibelen seier at det er få som vert frelste.

Bibelen fortel oss om ein som nok også hadde tenkt seg til himmelen. Likevel vart døden eit sjokk for han. Det står: «...då han slo augo sine opp i dødsriket, der han var i pine, – då ser han Abraham langt borte. (...) Då ropa han og sa: Far Abraham! Miskunna deg over meg og send Lasarus, så han kan duppa fingertuppen sin i vatn og svala tunga mi! For eg lid stor pine i denne elden! Men Abraham sa: Son, kom i hug at du fekk det gode du ynskte, medan du levde...» (Luk 16:13-25).

Han fekk det han ynskte seg i livet, står det. Eg trur også mange nordmenn får det dei ynskjer seg i livet. Me er mellom dei mest privilegerte på jordkloden. Materielt sett har me det betre

enn nær sagt alle menneske på jorda. Likevel ser det ut for at rikdommen drep så mangt eit gudsliv. Slik har det vore til alle tider, at gode tider materielt er fråfallstider åndeleg sett. Det får vårt liv til å verte jordvendt i staden for himmelvendt. Menneske får det slik dei ynskjer det på jord, men gløymer sin Gud.

Kanskje du og eg vil gjere same erfaringa som den rike mannen, som slo sine augo opp i den evige fortapinga – der elden aldri sloknar og ormen aldri døyr. Det ville vore forferdeleg!

Kor skal du?

Difor ynskjer eg å stille deg dette spørsmålet i dag: – Kor skal du? Har du tenk deg til himmelen, då må du også gå på vegen som fører dit medan det er nådetid.

Mange tenkjer at når dei skal døy, då skal dei gjere som røvaren på krossen. Rett før dei skal inn i æva skal dei seie til Gud: «Vær meg syndar nådig!» Slik sett har dei ordna ei himmelsk livsforsikring ved ei omvendning på dørterskelen til æva.

Men det er djevelen sin tale. Djevelen forfører mange menneske

Innholdsfortegnelse – Lov og Evangelium, juli/aug. 2010

– Kor skal du? Av Dag Rune Lid	side 1
Johannes Brandtzæg – i Kina. Av P. S. Eikrem	side 5
«Augo våre er vende mot deg».	
Utdrag frå Landsstyret si årsmelding	side 11
Vårt forhold til Guds ord. Av Ragnar Opstad	side 13
Sann gudsfrykt. Av C. Skovgaard-Petersen	side 17
Får Ordet nå hjertene? Utdrag fra bibelskolens årsmelding	side 18

ved å gje dei tankar om at dei skal omvende seg seinare. Så lever menneska livet brulagt med denne sataniske tanke om at dei skal nok omvende seg, men ikkje no. Gjennom all æve skal dei måtte leve i erkjenninga av at dei ville omvende seg, men at dei lytta til den djevlelike tale om at det skulle skje seinare.

Herren kan frelse menneske på grensa til æva, og det skjedde med røveren, men livets tale er klar: Dei aller fleste menneske døyr som dei lever. Det menneske som over tid står mot kallet i frå Herren, vil også erfare noko Bibelen omtalar som forherding. Då kan nådetida for menneske gå ut før levetida. Herren har forherda ein, fordi ein har stått imot det himmelske kall gjennom mange år.

Difor, kjære lesar; stans opp og svar meg på spørsmålet: – Kor skal du? Har du tenkt deg til den evige fortapinga, ja då treng du ikkje gjere noko. Då kan du leve som den rike mannen – utan Gud, og du vil erfare det same som han ein dag. Men har du tenkt deg til himmelen, ja då må du lytte til Herrens tale og vende om til han.

Vegen er opna!

Gud har opna ein veg for deg og meg til himmelen. Denne vegen vart opna då Jesus ropte ut på Golgata kross – det er fullført! Denne vegen er for deg, kven du er, eller kva du har gjort. Alle menneske vart rekna med i kjøpet på Golgata kross, men det er berre dei som tek imot som Herren kan få frelse (Joh 1:12).

Korleis skal eg verte frelst, spør du gjerne? Guds ord seier: «Høyr så skal dykkar sjel leve!» (Jes 55:3). Når du høyrer og les Guds ord, vil du erfare at dette ordet talar til dom over deg og dine synder, men også om frelse og evig liv. Gje denne talen rett, og du vil erfare at Jesu, hans Sons blod reinar frå all synd.

– Men du kjenner ikkje meg og min situasjon, seier du gjerne. Nei, det gjer eg nok ikkje. Men eg veit om ein som kjenner deg betre enn du kjenner deg sjølv, og er prøvd i alle ting – men utan synd. Det er Jesus Kristus, Guds Son, og han seier: «Den som kjem til meg, vil eg slett ikkje støyta ut» (Joh 6:37).

– Men er det ikkje slik at eg må sjå mine synder før eg kan verte ein kristen, spør du gjerne. Skriftordet, som me her las frå Jesaja, nemnde ikkje noko om det. Det stod: «Høyr, så skal dykkar sjel leve!» Det er å høyre Guds ord det her gjeld, og så vil nok Herren vise deg nok av dine synder etter kvart. Det er ikkje dine synder som stengjer deg ute frå Guds rike, rett forstått. Det er vantrua, det at du ikkje vil tru det Guds ord som talar om at Jesus døydde for alle dine synder på Golgata kross for to tusen år sidan. Vegen er opna for deg! Men utan at du tek imot denne frelse, vil den ikkje berge deg.

– Kor skal du? Spørsmålet stansa meg på flyet, og eg avbraut mi vandring mot feil mål. Mitt ynskje og mi bøn er at det måtte skje også med deg, om du er på veg til den evige fortaping, men har tenkt deg til himmelen. Vend om i dag medan det enno er nådetid!

Johannes Brandtzæg – i Kina

Av P. S. Eikrem

Kallet fra Kina

Hvordan kunne misjonsinteressen for Kina samles? Slik begynte mange å spørre. Det Norske Misjonsselskap avviste tanken om å samle den nye interesse under sin ledelse, og ennå tenkte ingen på en ny organisasjon. I Bergen var en ung pike, Olivia Halvorsen, blitt vakt til liv i Gud. Hun hadde ikke kall til noe spesielt, men hun fikk bare trang til å gjøre noe for Herren. Den eneste sammenheng hun kunne være med i slikt frivillig arbeid var i Bergens Indremisjon. Men foreningen hadde møtene sine på dagtid, og hun hadde fri bare på kveldene. Sammen med flere i samme situasjon stiftet hun en ny forening. Men formannen i indremisjonen så dette som en fare til splittelse, og ba om at foreningen måtte gå inn i den gamle. Den unge

Dette er tredje artikkelen om Johannes Brandtzæg. Den første handlet om hans omvendelse, og den neste om kallet til å reise ut som misjonær og hvordan sykdom stilte kallet på prøve. I denne artikkelen får vi høre om vanskelighetene i Kina og den overraskende hjemturen til Norge. Den kan leses uavhengig av de to første.

Red.

Olivia var lamslått. Dette la nok en demper på begeistringene hos dem alle, men de ble enige om å fortsette, for de var grepet av misjonens sak, og de begynte å samle inn penger.

Men dette her var så dumt, syntes de. Det var jo ingen som kunne representere dem utad. Det måtte vel gå an å få noen menn med seg som kunne danne et styre slik som i Bergens Indremisjon? Men hvem skulle de få med seg?

Kinamisjonen blir stiftet

Etter mange henvendelser fikk de endelig noen yngre menn med. Blant dem var Johannes Brandtzæg. Den eldste i laget var Thormod Rettedal, som snart var 40 år gammel. Brandtzæg ble valgt til formann.

Det som fremfor alt gav disse menn frimodighet, var den overbevisning at det var *Gud* som ville dette. Slik ble Det Norsk Lutherske Kinamisjonsforbund stiftet. Den første generalforsamling ble holdt i Bergen i pinseudagene 1891. Det møtte 40 utsendinger fra Vestlandet og Sørlandet. De første åtte misjonærene ble antatt. Johannes Brandtzæg var én av dem. – En kan ikke si annet enn at det var et troens vågestykke med alle disse utsendingene. Få av de ledende menn i misjonen hadde noe særlig erfaring, ingen av dem noen stor autoritet, og de som ble regnet for å være noe i kirke-

og kristenliv, var helst imot denne nye misjonen. Men på den annen side var det ikke så rent smått heller. De hadde fått Brandtzæg med seg. I ham var det etter menneskelig beregning sikkerhet for at arbeidet i Kina skulle komme i klart farvann.

Avskjedsfest og misjonærinnvielse

Den 21. september i 1891 var det avskjedsfest i Misjonshuset i Bergen. Det var fylt til siste plass. Til slutt står Rettedal på plattformen sammen med misjonærene. Han er siste taler før festen slutter. Han begynner med å minne om Herrens ord til Abraham: «Gå ut fra ditt land og fra ditt folk til det land som jeg vil vise deg!» Ingen kunne tale som Rettedal når han var opplagt og grepet. Og ved denne anledning var han det. Han peker på disse unge som har fått det samme kall som Abraham til å gå ut. Landet de skal til ligger langt borte, og folket ble holdt for å være hatefullt og blodtørstig. Disse unge er villige til å gi sitt liv og sin ungdom til Kina. Vil dere glemme dem? Vil dere la dem mangle noe? Vil dere bære dem frem i bønn og offer for Gud?

Det fantes ikke ett menneske i forsamlingen som ikke ville være med, og mange svarte med et høylydt, gråtkvalt: Ja! Det er slike sammenkomster som blir et minne for livet.

Fra Bergen reiste de tre dager etterpå. Festningskaien var et hav av mennesker. Både fra skipet og fra land sang de: «Å, tenk når engang samles skal, de frelstes menighet».

Men ennå var ikke misjonærene innvidd til sin tjeneste. Dette ble gjort i Stavanger, og stunden kjentes som den som er skildret i Apg 13:2f. De hadde en felles bønnestund, så leste medlemmene i fellesstyret et ord fra Bibelen og la hendene på dem som skulle reise. En innvielse som ingen ante betydningen av den gang. Den 30. september reiste de ut fra Stavanger på sin lange ferd til et ukjent land.

På plass i Kina

Det var ikke få misjonærer i Kina på den tiden. De store misjonsorganisasjonene i England, Amerika og Tyskland hadde for lenge siden et fast arbeid der, og Kina Innlandsmisjon, med sine flere hundre arbeidere, var allerede på plass. De første misjonærene hadde slått seg ned i kystbyene og de mest sentrale steder rundt omkring disse. Kina Innlandsmisjon var gått lenger inn i landet.

Med utgangspunkt i byen Hankow, skulle Johannes Brandtzæg, sammen med Ludvig Johnsen og Gjertine Årrestad, lete seg frem til et eller annet sted i Kinas innland, nordover, vestover eller østover, alt etter som Gud ledet.

Den 8. desember 1891 sto de i Hankow, hvor de fikk anledning til å treffe til sammen 24 andre misjonærer i en felles sammenkomst. Det var både svensker, norsk-amerikanere og nordmenn. Her hvor Han-elven renner ut i Jangtsefloden, ca. 70 mil inn i landet, ligger tre storbyer: Hankow, Hanyang og Wuchang. Hundre millioner men-

nesker hadde på den tiden sin naturlige forbindelse til disse byene, som var knutepunkt for noen av Kinas rikeste og tettest befolkede provinser, og var et av landets største handelssentra. – Her møtte de også en landsmann som var kommet noen uker før dem, Sigvald Netland, som var utsendt av private venner. Han hadde foreløpig leid hus til dem i Wuchang, for i Hankow var det ikke hus å oppdrive.

Kummerlige forhold

Som vanlig for nykommere var det ikke så enkelt den første tiden. Det var ikke maten som var verst, det var husene. Gatene var trange og solløse, alskens avfall lå henslengt over alt. Det var hunder og griser som var byens renovasjonsvesen, og det var mange rotter. Men nykommere er alltid glade og takknemlige for det som er. Den gangen kom de i alle fall ikke med krav om noen verdens ting. Det skulle ikke så mye til før de fant det bedre enn ventet. Og slik ble det med disse også. De hadde et hjem de kalte sitt. Jordveggene ble hvitkalket, gardiner hengt opp for de små vinduene og matter lagt på gulvene. Søster Gjertine forsto å få det koselig. Da julekvelden kom, var allerede julestemningen der. På bordet sto juletreet – en gren av et eldgammelt sedertre, med lys og glitter. De fant frem sin Bibel og Landstads salmebok. De leste juleevangeliet og sang de uforglemmelige julesangene, foldet sine hender og takket Gud som hadde sendt dem til dette folket og hadde gjort alt så vel for dem.

Johannes Brandtzæg (t.h.) sammen med en kinesisk språklærer og norsk-amerikanerne Rønning og Nelson

På gatene utenfor yrte menneskene forbi. De kjente verken til jul eller søndag, og hadde ingen pauser i arbeidet, ingen helgedagsfred. Mange gikk der halvnakne og i filler, forkomne og ulykkelige.

Brandtzæg alvorlig syk

Men første nyttårsdag ble Brandtzæg syk. En misjonslege ble hentet. Det var tyfusfeber. Legen gjorde det han kunne, men feberen økte, og Brandtzægs liv hang i en tynn tråd. Det ble sykdom og sengepleie i stedet for språkstudium. Men dette fikk være som Herren ville, bare han kunne komme seg! Det var han som var leder for den lille gruppen, og en større flokk var ventet. Han visste mer og

Møter

Lars Fossdal besøker
Randaberg Forsamlingshus
søndag 8. august kl. 11 og kl. 19

Ingar Gangås besøker
Randaberg 1.–3. september
Skjæveland 4.–5. september

kunne mer enn noen av de andre. De kunne ikke miste ham.

Bønnene om å få beholde ham steg sterke og varme mot himmelen både dag og natt, og vennene speidet etter det minste tegn på at sykdommen skulle snu seg.

Men den vendte ikke, den økte.

Noen ganger var han inne hos dem, i det trange solløse rommet, der alvorlige, men vennlige ansikter alltid lyste mot ham. Andre ganger – og det var oftest – var han på reise. Han var hjemme på Abelvær sammen med sine kjære der, han var hos venner fjern og nær, talte med dem og sang med dem. Men aller oftest var han hos den unge enken, Thina Schou. Hun hadde nok ligget dypere i tankene enn han selv visste om.

Det var så forferdelig med denne febereren for dem som sto rundt, øynene ble røde, blodet jog gjennom kroppen og brente opp dråpe for dråpe. Ville den ikke avta? Men den avtok ikke.

Dagene ble til uker. Slik kunne det ikke fortsette. – Han lå og så langt ut i rommet. Der oppe sto Jesus og

englene. Var de kommet for å hente ham? Skulle han virkelig reise fra dem? Det ble en kamp med Gud.

Gud grep inn

Da våknet han en morgen med et lyst smil. Febereren var borte. De hadde fått ham tilbake, og gleden og takken kjente ingen grenser. Den 7. mars skrev han følgende til sin bror, Nils: «Det er 14 dager siden jeg kom i klærne. – Selve sykdomstiden var som en drøm, og jeg husker ikke så mye fra den. Jeg følte ikke smerter, unntatt de første dagene. Kjærlige hender pleiet meg, kjærlige venner våket over meg dag og natt. Doktoren var hos meg ofte, opptil tre ganger i døgnet en 80–90 dager i alt. Søster Gjertine var rent umistelig. Hun er et prektig menneske. – Ja, nå er sykdomstiden bare et minne, men den gir grunn til glede og takk».

Arbeidsfeltet stakes ut

Av eldre engelske misjonærer hadde de fått opplysninger om at det lå et stort åpent felt lenger nord, oppe langs Han-elven, 70 mil fra Hankow. Det tok ca. tre uker med flodbåt å komme dit. Sammen med to norsk-amerikanere og to svensker, dro Brandtzæg for å utspeide området. Gjertine Årrestad ble igjen i Wuchang og Ludvig Johnsen skulle være i Hankow for å bringe hus-spørsmålet i orden. Den første by de stanset i, ble Fucheng. Her gikk de alle i land. Norsk-amerikanerne valgte denne byen til utgangspunkt for sitt arbeid. De ville arbeide i området mot nord-øst. På andre siden av elven lå

byen Siang-Yang. Derfra startet sven-skene opp. De ville gå sør-vestover.

Det lå en by lenger nord, var det blitt fortalt dem, ca. ni mil fra Facheng. Byen het Laohokow. Dit reiste Brandtzæg. Byen var stor og tiltalende. Vest for Han-elven lå det flere byer, og det samme var tilfelle lenger nord. Mot øst kunne man gå inn i Honan-provinsen. Disse provinsene var jo like store som et hvilket som helst europeisk land.

Men Brandtzæg var ikke den første misjonær som kom til Laohokow. Kina Innlandsmisjon hadde allerede en stasjon i en liten, mindre by et par kilometer utenfor. Han ble godt mottatt av misjonærene, og de hadde ingen ting imot at det kom flere – tvert imot. En enslig misjonsstasjon midt i denne folkemengden var jo som en synål i en høystakk. Brandtsæg bestemte seg for at her måtte arbeidsfeltet bli, og så ble det jo medarbeidernes sak om de ville se det som han. – Arbeidsfeltet skulle senere vise seg å være heldig valgt. Det var plass nok til de nye arbeiderne som var ventet og de som senere ville komme – i mange år fremover.

Brandtzæg stanset ikke lenge i Laohokow. Allerede den 10. juni var han tilbake i Hankow. Ludvig Johnsen hadde fått leid hus og gjort det så noenlunde i stand. Straks etter holdt han og Gjertine Årrestad bryllup, og ikke lenge etter flyttet de inn i det nye huset.

Uventet hjemreise

En måned senere var Brandtzæg på vei hjemover til Norge. Bestemmelsen

om å reise kom uventet som lyn fra klar himmel. Det ble stor sorg og undring hos vennene. Mest av sorg. Det gikk lenge før de andre misjonærene fikk seg til å tro at han var borte. Det var et stort tomrom etter ham. Han hadde ikke angitt noen grunn, heller ikke noe sikkert løfte om å komme tilbake. De regnet med at som arbeider i Kina var han tapt for alltid.

– Det kom snart beskjed om at flere misjonærer var på vei ut via Amerika, fem stykker i alt. I oktober kom de nye norske utsendingene. Det var i sannhet gjensidig glede da de hilste på hverandre i Hankow. Det var både smil og gledestårer. Fru Johnsen hadde rom til dem alle, og de gikk til et dekket norsk bord. Det var mer enn de første kunne gjøre, bare knapt et år i forveien. Noen dager senere kunne de undertegne en byggekontrakt om et nytt misjons-hjem. Fremtiden lå lys og lokkende som den gjør for alle unge som har et livsmål, og som er innenfor rekkevidden av det. På et halvt års tid var huset ferdig til innflytning, og de første misjonærene var på vei til Laohokow.

→

Møteuker

Odd Eivind Stensland besøker

Bangsund

7.–12. september

Mosvik

14.–19. september

Overraskende nyheter

I septembernummeret av «Kineseren» er det en kort melding fra Kina om forberedende arbeider og forhandlinger om kjøp av byggetomt. Ellers er det ikke nevnt om vanskeligheter av noe slag. Men i følgende nummer kom overraskelsen: Brandtzæg var på vei hjem. Der heter det:

«Vi har en meddelelse å gjøre som nok vil komme like overraskende på vennene som den har gjort på oss. Viktige familieanliggender har nemlig gjort broder Brandtzægs nærværelse her hjemme nødvendig. Han fant saken av den viktighet at han ikke godt kunde oppbeie fellesstyrets samtykke, men måtte forlate Kina allerede i slutningen av august, og er således nu på veien. Han håpet å kunne være tilbake igjen på sin plass til våren før varmen inntretr så at gjerningen intet vesentlig avbrekk vilde lide. Vi vil tale åpent om denne sak for at ikke vennene skal fristes til nogen som helst mistanke overfor den kjære broder, hvis misjonsiver og interesse er like brennende, og hvis beslutning om å ofre sitt liv i Kina står like fast. Hans reise kommer ikke til å kreve noget utlegg av misjonens kasse, da den blir bestridt på annen måte».

Nyheten om Brandtzægs hjemreise spredte seg som ild i tørt gress. Visstnok var fellesstyrets meddelelse beroligende. Men likevel følte mange at det måtte ligge noe under.

Forlovelse

I «Kineseren»s oktobernummer kom følgende notis:

«Vennene underrettes herved om at broder Brandtzæg nu er forlovet med en dame fra Kristiania, fru Thina Schou, om hvem vi nærer det håp at hun elsker Herren og til like har hjerte for vår misjon. Hun akter i den nærmeste fremtid å besøke oss her i Bergen».

Det var ikke vanskelig å legge merke til de stramme ansikter i fellesstyret da han møtte opp for første gang og skulle forklare seg. Det var den pinlige og ulovlige hjemreisen han måtte forklare seg om. Han fortalte om sykdommen, om hvordan han kom til å tenke på sin forlovede. De hadde jo brevvekslet, men familieforholdene var vanskelige. Det var ikke så klart farvann at det kunne ordnes uten at han kom hjem.

Fellesstyret besto den gang for det meste av ungdom. Litt etter hvert ble ansiktene lysere. De kunne forstå ham. Det hadde i grunnen ikke hendt noe galt. Og det endte med at de rakte ham broderhånd, skjønt det var en stor «skuffelse» for dem det han fortalte dem om planene fremover.

Hvordan skulle det bli med Brandtzægs fremtid? Skulle han, som fellesstyret hadde antydnet, snart reise til Kina igjen, eller måtte han bli hjemme?

*Fra boken «Johannes Brandtzæg – hans liv og virke»,
Det Norsk Lutherske Kinamisjonsforbund, Oslo 1934
Utvalg og bearbeidelse: I.G.
Forts. i neste nr.*

«Augo våre er vende mot deg»

Utdrag frå Landsstyret si årsmelding

Fråfall og dom

Det såg mørkt ut for Guds folk. Det kom bod om at fleire fiendefolk heldt på å angripa dei. Menneskeleg sett såg situasjonen håplaus og umogleg ut, og redsle greip folket. I dette høvet står det om kong Josafat at han «vende seg i bøn til Herren og lyste ut ei faste for heile Juda». Folket samla seg for å søkja hjelp hjå Herren, og Josafat steig fram og minna Herren om hans ord og løfter, og sa: «Vi vil ropa til deg i vår naud...». Han avslutta med å seia: «Vi har ikkje styrke nok til å stå mot denne store hæren som kjem imot oss, og vi veit ikkje kva me skal gjera. Men augo våre er vende mot deg» (2Krøn 20:12). Menneskeleg sett var det ikkje von om

berging. Situasjonen var heilt håplaus og umogleg. Dei måtte erkjenna: «Vi veit ikkje kva vi skal gjera».

På mange vis er me som folk og land komme inn i ein situasjon som liknar denne. Me er eit folk som har falle frå Herren og hans ord, og dom kviler over oss på grunn av våre synder. Ulov etter ulov vert innført i vårt kjære fedreland, og det ser ut for at djevelen og vondskapens åndehær sigrar på alle frontar. Motløysa grip mange, og me må erkjenna: «Vi veit ikkje kva vi skal gjera».

Me har synda

Når Jesus talar om årsaka til at eit folk fell frå Herren, seier han til sine:

→

BIBELHELG

1.–3. oktober 2010

Solgry Ungdoms- og Misjonscenter, Sveio ved Haugesund

Talere: *Martin Fjære og Odd Eivind Stensland*

Ledere: *Karl Bø og Dag Rune Lid*

Fredag

Kl. 20.00 Odd Eivind Stensland

Lørdag

Kl. 10.00 Martin Fjære

Kl. 11.30 Odd Eivind Stensland

(Lørdag forts.)

Kl. 17.00 Martin Fjære

Kl. 20.00 Odd Eivind Stensland

Søndag

Kl. 10.30 Odd Eivind Stensland

Påmelding: Karl Bø, Nyvollsv. 7, 4070 Randaberg. Tlf. 51 41 87 46 / 905 49 825

Unge og eldre er velkomne til samling om Guds ord!

SISTE NYTT FRA MOLDOVA

Boris Moser er sluppet fri fra fengselet, men har meldeplikt én gang i måneden i fem år. Ellers er

saken visstnok avsluttet. Flere opplysninger i neste nummer.

Red.

«De er saltet på jorda! Men om saltet misser si kraft, kva skal det då saltast med? Det duger ikkje lenger til noko, utan å verta kasta ut og trakka ned av menneska» (Mat 5:13). Det Jesus seier til sine i fordom er like aktuelt for oss i dag. Daniel og folket hans fekk i si tid erfara dommen frå Herren og måtte erkjenne: «Vi har synda og bore oss ille åt, vore gudlause og trassige. Vi har vike av frå boda dine og lovene dine» (Dan 9:5). Me må erkjenne som Daniel, at me er medansvarlege for det fråfallet som skjer i folket vårt i dag.

Herren kan frelsa

Vår einaste redning er om Herren får gripa inn og nedkjempa vondskapens åndehær (Ef 6). Lat oss difor gjera som dei – venda oss til Herren i vår naud. Erkjenne synd som synd, og be om samvitsvekking mellom oss som vedkjenner oss Jesu namn. «Kan henda Herren gjer noko for oss. Ingen ting hindrar Herren frå å frelsa, anten det er ved mange eller ved få» (1Sam 14:6).

Kva skjedde då Guds folk vende seg til Herren og sanna si stilling? Då greip Gud inn! Då kjempa Herren for sitt folk! Då vann Guds folk siger! Då fekk dei høyra: «Denne striden er ikkje dykkar, men Guds» (2Krøn

20:15). Menneskeleg sett ser det umogleg ut at Herren kan senda vekking mellom oss i dag – men Gud er den same som i fordoms tid (Heb 13:8), og han høyrer sine også i dag. «Tru på Herren dykkar Gud, så skal de halda stand! Tru på profetane hans, så skal de ha lukka med dykk!» (2 Krøn 20:20).

Oppmuntra kvarandre

Me vil nytta høve til å takka alle dei som har stått trufast med i bøn og offer også dette året. Me er svært takksame til dei som har delt Guds ord med oss, og ein spesiell takk til gjestetalarar frå andre arbeidslag, både i Noreg, Sverige og Danmark. Me set stor pris på kontakten med dykk, og me trur det er viktig å ha eit kontaktnett i denne tid til sysken i andre samanhenger, slik at me kan få vera til hjelp og oppmuntring for kvarandre. Det er viktig at ingen vert liggjande att på vegen.

Måtte Herren Jesus finna oss vakne når han kjem, og måtte me få fleire med oss på himmelvegen i året som ligg framom oss! Lat oss framom alt be om samvitsvekking!

*Ingar Gangås, sekretær i NLL
Dag Rune Lid, formann i Landsstyret*

Vårt forhold til Guds ord

Av Ragnar Opstad

Judas Iskariot

«Allerede tidlig – ennå under det første årets virksomhet i Galilea – ble Jesus klar over at Judas ville bli djevelens redskap til å forråde ham. Han sier: 'Har jeg ikke utvalgt dere tolv? Og én av dere er en djevel' (Joh 6:70). Judas hadde en ærgjerrig natur, og pengebegjæret var hans fristelse. Så satte Jesus ham til å være kasserer for hele flokken, til å vokte og forvalte de kjærlighetsgavene som venner forsynte dem med (Joh 12:6). Hvorfor, har man spurt, gjorde Herren det? Var ikke det å 'sette en rev til å vokte gress?' – Nei, for Jesus ville nettopp møte Judas der hvor han hadde fristelse, og gi ham anledning og kraft til å ta kampen opp og vinne seier der hvor det var aller vanskeligst for ham.

Men Judas tok ikke kampen opp mot sin fristelse. Tvert imot, han ga etter for den, og til sist prøvde han å inngå et kompromiss med den. Men Jesus og bevisst synd kan nå engang ikke bo sammen i et hjerte. Ingen kan tjene to herrer! Og da Judas fortsatte å kjæle for sin synd, måtte det ende med en katastrofe. Han tok så lenge av pengene, at til sist tok pengene ham. Og så solgte han sin frelser» (Frå boka «Guds Lam» av Andreas Fibiger).

Andre som vart prøvde

Det som hende med Judas, har noko å seia oss om korleis Herren

fører sine gjennom prøvingar. I Guds ord kan vi til dømes lesa om Saul, David, Josef, Salomo, Daniel, Samson, Peter og mange fleire – korleis dei vart prøvde eller kom i freistingar.

Nokre syntest å leva så nær Herren at dei vart sparde for skammelege synder. Nokre nådde målet, trass store fall. Andre gjekk det evig galt med. Om atter andre veit vi ikkje sikkert korleis det enda. Men alle hadde i utgangspunktet himmelen som mål.

Det er blitt sagt at ein kvar prøve er ei freisting, og ei kvar freisting er ein prøve.

Når vi les Guds ord, er det alvorleg å sjå kor mange av kongane som veik av frå vegen på slutten av livet. Det var kan henda ein åndeleg svikt eller ulydnad som fekk utvikla seg over tid, og tydeleg kom for dagen då det lei mot kveld.

Kristelegandel

Freistingar vil møta oss der vi er svakast. I oss sjølv har vi ingen styrke til å møta freistingar med, men vi har Guds ord og vi kan ropa til Herren.

Josef møtte freisting «dag etter dag» i Potifars hus (1Mos 39:10). Til sist såg han berre ein utveg, han måtte flykta frå freistinga. For si heilage ferd vart han straffa med fengsel i over to år. «Føtene hans plaga dei med lekkjer, sjela hans la dei i jern, til den tid kom då hans ord slo til, då Herrens ord syn-

Møteuke

Lars Fossdal
besøker Fogn
tirsdag 24. – søndag 29. august

te at han var utan skuld!» (Sal 105:18-19). Kor var Herren i alt dette? Det vil eg tru Josef undrast på, samstundes med at satan skaut sine gloande piler mot han.

«Når Jesus er oss nær, og når han ser hvordan vi fristes, hvorfor griper han da ikke inn og avværner våre fristelser? Hvorfor står han og venter inntil vi ber om hans unnsetning?

Ja, det er et svært spørsmål. Og enda sværere synes meg svaret: Han kan ikke gripe inn her før vi gir til kjenne at vi vil ha hans hjelp. Men vil ikke alle det? sier du. Nei, det er nok det som er det mørkeste kapittel i vår kamp mot syndevanene. Menneskehjertet er bedrageligere enn alle andre ting, står det skrevet. Det viser seg også her. Vi *kjemper* nok imot synden. Men dermed er ikke alltid gitt at vi vil *seire* over den. Vi har innerst inne ikke noe imot å tape, for vi ønsker den tilfredsstillelse og nytelse som den syndige lyst forespeiler oss. Men vi vil ikke tape uten kamp. Vi vil ha den gode bevissthet at vi allikevel kjempet. Ja, selvbedraget er fint og mangfoldig i det fordervede menneskehjertet». (Frå heftet «Kjødelig frihet er åndelig død» av Ole Hallesby).

Det var stor skilnad mellom Josef og Samson, som det også var mellom

Abraham og Lot. Samson levde slik at Herren til slutt måtte vika frå han – og han visste det ikkje! Han var bokstaveleg talt så bunden av synda at han ikkje lenger var i stand til å gjera seg fri. Synda bind – og blindar.

Menneska, du og eg, er slagmarka i ein åndeleg strid mellom Gud og satan om våre sjeler. Vårt forhold til Herren og hans Ord vil avgjera vår endelykt: Himmel eller helvete.

Kyrkjelydane i aposteltida

Når vi les Paulus brev til korintarane, tyktest dei sjølve å ha god åndeleg forstand, men det stod ikkje så godt til som dei trudde. Vi må vel seia at det var ei kjøtleg forsamling – med grov synd som skulle vore påtala. Det var ymse slag veikskapar og åndeleg uforstand. Men Paulus gav dei ikkje opp, men tok seg av dei i den stillinga dei var – og rettleidde dei. Det gjer Herren med sine også i dag, så sant vi tek imot hans ord.

Noko av det same finn vi meir og mindre også i andre kyrkjelydar. Ikkje minst i breva som kom gjennom apostelen Johannes til dei sju kyrkjelydane i Litleasia (Op 2-3). Av desse var det berre to kor det ikkje var noko å påtala. Til fire vart det sagt: «Vend om!» Til ein vart det sagt: «Eg veit om gjerningane dine at du har namn av å leva, men du er død».

Men heller ikkje desse vart forkasta av Herren. Nei, bodskapen dei fekk, fekk dei for at Herren ville frelsa dei frå fortapinga. Ville dei ta dommen inn over seg og venda om, var det von.

Kyrkjelydane i vår tid

Har vi nokon grunn til å tru at det står betre til hos oss? Treng ikkje vi vekkjing – og omvendning frå våre synder på same vis som dei? Kva seier Herren til oss? Til oss som ber om vekkjing, har han dette å seia: «For tida er komen då dommen skal ta til med Guds hus. Men tek han til med oss, korleis skal det då enda med dei som ikkje vil tru Guds evangelium? Og er det med naud og neppe den rettferdige vert frelst, korleis skal det då gå med den ugudelege og syndaren?» (1Pet 4:17-18).

Tida er komen. No vil Herren tala til deg og meg om vår synd! Det er stor nåde at han vil det. Han gjer det for å berga oss, samstundes som han syner oss at vi har med ein heilag Gud å gjera. Men han er også ein miskunnssam Gud, «som tilgjev sytti gonger sju gonger». Og: «Dersom vi sannar syndene våre, er han trufast og rettferdig, så han tilgjev oss syndene og reinsar oss frå all urettferd» (1Joh 1:9).

I boka «Vekkelsen ble en Åndens aksjon», av Marie Monsen, står det å lesa: «Vi ventet å se Jes 43:19 og 44:3 oppfylt. Og vi visste at vekkelsen måtte begynne med oss, Herrens tjenere, og at det var meget i oss som måtte brytes ned og renses for å gi plass til de strømmer vi ba om».

Får ikkje Herren sin veg og vilje med oss, er eg redd at vi er med og stengjer for vekkjinga. Det står ikkje på Gud, «han som vil at alle skal verta frelste og koma til å kjenna sanninga» (1Tim 2:4).

Det står i grunnen heller ikkje til verda. Kva kan vi venta av dei som korkje les eller høyrer Guds ord? Rett nok står det skrive: «Den Allmektige, Gud Herren, talar og kallar på jorda frå sola renn til ho glader» (Sal 50:1). Men det står òg skrive at vi som høyrer Herren til, er Kristi brev, kjent og lese av alle menneske (2Kor 3:2-3). Så kan vi spørja oss sjølv: Kva les dei når dei ser mitt liv? Det er ikkje uvesentleg! Skal nokon koma til å gå fortapt på grunn av noko i mitt liv? Det er ein realistisk og grufull tanke.

Når situasjonen er slik, må Herren først få oss i tale, vi som høyrer og les Guds ord. Finst det nokon avgud i våre liv, ei eller anna synd som vi ikkje vil skilja oss med? Slepp vi inn noko gjennom syn, høyrsel eller tanke som er til sorg for Den Heilage Ande?

Nokre formaningar

I Efesarbrevet har Herren gjennom Paulus gjeve oss nokre formaningar: «Når det gjeld dykkar tidlegare ferd, må de no leggja av det gamle mennesket, som er forderva av dei forførande lystene, og verta fornøya i dykkar ånd og sinn. Lat ikkje røte snakk gå ut or munnen dykkar, men god tale som er naudsynleg til oppbygging, og som vert til velsigning for dei som høyrer på. Og gjer ikkje Guds Heilage Ande sorg, han som de har fått som segl til utløysingsdagen» (4:22-23+29-30).

Vidare i neste kapittelet held han fram: «Men hor og allslags ureinskap eller vinnesjuka må ikkje eingong nemnast mellom dykk – slik som det

sømer seg for heilage – og heller ikkje skamløyse og dumt snakk eller lett-sindig skjemt, som er usømeleg. Lat det tvert om heller verta bore fram takkebøn» (5:3-4).

Eit heilagt liv

Kor finn vi krafta til eit heilagt liv? Det finn vi i evangeliet. «Guds nåde oppsedar oss til å forneakta gudløyse og verdslege lyster, og til å leva sedeleg og rettferdig og gudfryktig i den verda som no er...» (Tit 2:12). «For gleda i Herren er dykkar styrke» (Neh 8:10b)

Når synda begynnar å vilja ta over kommandoen, eller «når djevelen sier du er ikke så at nåden i Kristus deg tilhøre må», då må vi væpna oss med evangeliet, med den siger Jesus vann for oss. «Grip framfor alt trusskjoldet, som de kan sløkkja alle dei brennande pilene åt den vonde med» (Ef 6:16). Om dette skjoldet står det skrive i Salme 18:36: «Du gjev meg di frelse til skjold». Videre les vi i 2Tim 2:1: «Vert då du, son min, sterk ved nåden i Kristus Jesus».

Asschenfeldt-Hansen har i si Bibel-forklaring eit fint uttrykk, kalla *nådens festning*. Han skriv: «Djvelens ønske er at vi skal komme utenfor nådens festning, for da kan våre synder holde oss fast».

I «Lov og Evangelium» nr. 5/2010 skriv Gunnar Nilsson m.a.: «Kommer vi bort fra nåden, får det onde makt over oss igjen. De synder vi trodde at vi var helt ferdige med, de var bare bundet av nåden. (...) Nåden er så levende, den holder det onde i sjakk.

Men om nåden kommer på avstand, skyter den gamle roten opp på nytt, sterkere enn før. Nåden kan aldri lagre kraft i en kristen. Det er som med mannaen i ørkenen; gjemte man den til neste dag, gikk det makk i den».

Nytta av formanigane

Sjølv om vi har vårt liv i det fullførde frelseverket, må vi like fullt gi akt på Herrens formaningar og følgja dei. Vi blir ikkje frelste ved dei, men dei er nødvendige for vår kristne vandel, slik trafikkskilta er til hjelp for dei vegfarande.

Foraktar vi formanigane, foraktar vi Herren, som har gjeve dei. Og det er etter vårt forhold til Guds ord vi skal dømast. Den som i alt vil leva etter Guds ord, han skal nok få erfare å koma til kort, samstundes som nåden blir kjær og umisteleg.

Det kan ikkje vera mange som forkynte evangeliet så klårt som Carl Olof Rosenius, men forkynninga hans inneheldt rikeleg med formaningar. Sidan dette siste avsnittet ber den overskrifta det gjer, tek vi med ei formaning av Rosenius til slutt:

«Ser du at du burde slutte med en synd, så gjør det med en gang. For hvis du bare hører Ordet uten å gjøre etter det, forherder du hjertet ditt. Og når skal du gjøre dette, om ikke nå? (...) For hvem skal gjøre dette, om ikke du, som jo vil til himmelen? Det er jo nettopp fortapelsens veg å la andre ta Ordet til seg, men selv være fornøyd med å ha det som kunnskap».

Sann gudsfrykt

Av C. Skovgaard-Petersen

«... derfor skal denne misgjerning bli for dere som et falleferdig stykke av en høy mur som skyver seg mer og mer fram, inntil muren med ett, i et øyeblikk, styrter sammen og knuses».

Jes 30:13

Det er alltid noe truende med revner i berg og mur, men enda alvorligere er det med revner i selve vårt innerste gudsforhold. Er ikke forholdet til Gud helhjertet, blir det lett et farlig selvbedrag. *Halv gudsfrykt er helt selvbedrag.* Og faren blir mangedoblet, fordi det fins noe som en kunne kalle fristerens kiler. Så snart vår sjelefiende ser at der og der er en liten revne i vårt gudsforhold, på det og det punkt er vi ikke for alvor villige til å gjøre Guds vilje, der vakler vi og der forhandler vi, – setter han sin kile inn og hamrer løs. Og før vi vet ordet av det, er revnen blitt større, og til slutt sprenger han oss helt løs fra Gud.

Det er disse kilene til fristeren som gjør de små revnene så farlige og skjebnesvangre. Undersøk derfor om ditt gudsforhold er i orden. Hvor er det noe vaklende eller halvhjertet i ditt forhold til Gud? Hvor tar du i all stillhet dine forbehold overfor Gud? Og når du har prøvd deg selv for Guds ansikt og har funnet en revne, da be inderlig og alvorlig om hjelp nettopp på det punktet – før fristeren får tid til å sette sine kiler inn!

Det er bare ved bekjennelse og ydmykelse for Gud vi får kittet revnene i gudsforholdet sammen. Og Gud selv må vise oss de ømme punktene, her nytter det ikke å stole på sitt eget skjønn. Den som vil mure sammen revnene i gudsforholdet, blir derfor aldri ferdig med den gamle bønnen: «Ransak meg Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv meg, og kjenn mine mangfoldige tanker, se om jeg er på fortapelsens vei, og led meg på evighetens vei!»

*Fra andaktsboken
«Livet under nåden»*

Sjøleir på Hitra

Fredag 8. – søndag 10. oktober blir det samling for studenter/ ungdom over 20 år og unge ektepar på Dolmøy, Hitra i Sør-Trøndelag.

Bibeltimer og kveldsmøter ved *Martin Fjære* og *Steinar Kvalvik*.

For informasjon/påmelding kontakt Audun Kvalvik, tlf.: 920 77 276, E-post: akvalvik@online.no

Får Ordet nå hjertene?

Utdrag fra bibelskolens årsmelding

«Be for oss at Herrens ord må få fritt løp og bli holdt i ære».

2Tes 3:1

Det er nok ikke de ytre kår for Guds ord i verden apostelen tenker på. Det er mange som er opptatt av det i dag, da vi mer og mer ser at våre myndigheter ønsker å legge bånd på forkynnelsen. Men det er ikke slike hindringer apostelen ser som det virkelige stengselet for Guds ord.

Ordet må åpne hjertene

Når han senere sitter i fengsel for sin forkynnelse, formaner han de troende i Kolossæ til å be om at det må bli åpnet en dør for Ordet (Kol 4:3-4). Og da tenker han ikke på at fengselsdøren må åpnes, så han får tilbake sin ytre frihet, men på døren inn til menneskenes hjerter. Det er den døren som må åpnes for Ordet. Herrens ord trenger fritt løp inn i hjertene hos dem som hører, skal det tas imot med glede og holdes i ære.

De vrang og onde menneskene han ber om å bli fri, er ikke dem som er utenfor den troende forsamling; myndigheter og andre, men ugjenfødte mennesker i den troende forsamling, de som er fremmede for troen og troens liv.

Ytre motstand har aldri vært noe virkelig hinder for Guds ord. For Ordet lar seg ikke binde, det bærer ikke len-

ker (2Tim 2:9). Det største problemet er ikke å nå ut med Ordet, men om det får nå inn til hjertene, ikke bare hos alle de andre, men også hos oss som bekjenner kristennavnet. Det eneste virkelige hinder for Guds ord, er våre trange hjerter som ikke vil gi Guds ord rom. Var det behov for å be om dette på apostelens tid, er ikke behovet mindre i dag, da sinnene så lett pansres av alt mulig annet, ikke minst av de ulike medias uavlatelige strøm av verdslighet. For de unge er det nok særlig internett som tar tid, sinn og tanker, og så får ikke Guds ord rom. La oss be om at Herrens ord må få fritt løp og bli holdt i ære, i våre egne hjerter, i våre forsamlinger, og hos våre elever på Bibelskolen. For *det* er vår største nød og vårt fremste behov!

Elevene

Vi begynte høsten 2009 med 10 elever på heltid, som alle gikk helårskurset. En av elevene sluttet til jul, samtidig som to nye begynte på vårkurset.

Elevflokket var nok ikke så moden som vi har vært vant til, og det ga oss noen utfordringer både pedagogisk og internatmessig. Det gikk seg imidlertid godt til etter hvert, og elevene har vist god interesse, stilt mange spørsmål og vært aktive i timene. Det har vært svært lite fravær. Samtidig merker vi hvordan de mange ting;

arbeid, media, sosiale aktiviteter av ulike slag, tar mye av oppmerksomheten. Derfor er det et stadig bønneemne at Ordet må nå, ikke bare hodet, men inn til hjertene, slik at det blir hjertets liv, drivkraft og glede.

Søkningen for neste år ser god ut. Det gleder vi oss over.

Besøk

Vi hadde besøk av Henric Staxäng og Kristian Fagerli på bibelkurset i november. I februar 2010 hadde vi bibelhelg med Gunnar Nilsson, som blant annet talte over emnet «Den kristne familien». Vi gleder oss over disse samlingene, og det er fint å se at så mange slutter opp om dem.

Personalet

Maria Gjuvsland begynte som husmor i 50 % stilling høsten 2009, da Elin Nilsson etter eget ønske gikk ned til 50 % stilling fra samme tidspunkt. Elin og Maria har delt husmoransvaret seg i mellom. Konrad Fjell er nå fast ansatt som lærer i 50 % stilling. I tillegg til undervisning i kirkehistorie har han vikariert for de øvrige lærerne ved reise- eller sykdomsfravær. Han har også ansvaret for skolens hjemmeside.

Økonomien

Regnskapet for Bibelskolen på Fossnes Eiendom viser for 2009 et driftsunderskudd på kr 54.710,- etter avskrivninger. Før avskrivninger er det et driftsoverskudd på kr 418.931,-. Overskuddet skyldes vesentlig at et

Bibelskolen på Fossnes

reiser på skoletur til Gyland/Egersund 8.–12. september.

De vil ha møter i distriktet, og har også planlagt tur til turistattraksjonen «Prekestolen» i Lysefjorden. Med som talere er: Konrad Fjell og Lars Fossdal.

større rentefritt lån til byggingen ble omgjort til gave ved årets utgang.

For Bibelskolen på Fossnes er det et driftsunderskudd på kr.169.097,-.

Samlet har virksomhetene på Fossnes et underskudd på kr 223.807,- etter avskrivninger. Før avskrivninger er det et samlet overskudd på kr 249.834,-.

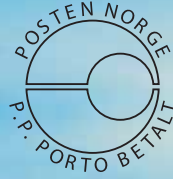
I tillegg skal nevnes at det er gjort store bygningsmessige investeringer som ikke har belastet driften, men balansen. Dette er muliggjort gjennom banklån, innskudd fra leietakere og lån fra NLLs hovedkasse.

Styrets sammensetning

Bibelskolens styre består av Jan Endre Aasmundtveit (formann), Tollef Fjære (nestformann), Magne Ekanger (sekretær), med Per Brattgjerd og Steinar Kvalvik som styremedlemmer. Asbjørn Fossli er 1. varamann.

Per Bergene Holm,
rektor

Jan Endre Aasmundtveit,
formann

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Bibelskolen på Fossnes

Åpningsfest lørdag 21. august kl. 18.00

Tale: *Lars Fossdal*

Misjonærinnvielse søndag 22. august kl. 11.00

Ida og Marcus Söderberg, med sønnen Carl, innvies til tjeneste i Moldova. Representanter fra Norsk Luthersk Lekmannsmisjon, Evangelisk Luthersk Samling, Sydöstra Smålands Lutherska Församling og Nordisk Östmission deltar.

Tale: *Göran Holmgren*

Tilreisende som ønsker overnatting/kost denne helgen tar kontakt med bibelskolen, tlf. 33 33 89 00 / 33 33 89 02 for informasjon/registrering.